

# Γιώργος Σ.Πολίτης:"Ο έρωτας είναι εγωιστής"

FEMALEVOICE 4/07/2020 01:23:00 Π.Μ.



Ο Γιώργος Πολίτης είναι ένας συγγραφέας που με τη λογοτεχνική του πένα γίνεται κοινωνός της εποχής μας. Η δεινή γραφή του καθλώνει και συναρπάζει τον αναγνώστη. Ο ίδιος είναι εραστής της γραφής, κινείται θαρετά και συγκροτημένα στους χώρους της,χαράσσοντας τη δική του πορεία στην ελληνική λογοτεχνία.

Ο Γιώργος Πολίτης μας μίλησε για το νέο του βιβλίο "Το προξενίο της Ιουλίας",το οποίο είναι εξαιρετικό αλλά και για την πορεία του στη λογοτεχνία και για το θεατρικό εργαστήρι ,anasa Art στο οποίο διδάσκει δημιουργική γραφή.«Άξιος είναι εκείνος που μπορεί να βλέπει τις αλήθειες των άλλων» λέει η Ιουλίτσα,η ηρωίδα του βιβλίου και εμείς δεν έχουμε παρά να συμφωνήσουμε μαζί της.

Η Δήμητρα Παπαναστασοπούλου πιστεύει ότι ο άνθρωπος οφείλει να παλεύει με το «σκοτάδι» κάθε μέρα, κάθε στιγμή και να το απομακρύνει. Η συνειδητότητα ότι καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια να ζήσει στο φως, έχει ως αποτέλεσμα να προλαβαίνει χιλιάδες προβλήματα, να χαρίζει την ευτυχία, την τόσο απρόσιτη.

Το προξενίο της Ιουλίας» Μιλήστε μας για το νέο σας βιβλίο.

Είναι ένα κοινωνικό μυθιστόρημα που ψυχογραφεί όλους τους πρωταγωνιστές του. Το πρώτο ερώτημα που καλείται να απαντήσει ο αναγνώστης, είναι το αν η Ιουλίτσα είναι ένοχη ή αθώα. Αν σκότωσε τον άντρα και το παιδί της. Παράλληλα όμως με την εξέλιξη της υπόθεσης και το υπάρχον δίλημμα, της αθωότητας ή της ενοχής της, τα θέματα που θίγονται είναι πολλά και σοβαρότερα: Η πολυπλοκότητα της αλήθειας, ο εγωισμός, ο έρωτας, η απιστία, η σχέση της πεποίθησης με τη γνώση και συνεκδοχικά η πλάνη της βαθιά εδραιωμένης μας εντύπωσης, ότι εκείνο που θεωρούμε ορθό, πως πράγματι είναι.

Έρωτας, ελευθερία, οικογένεια, κοινωνικός ρατσισμός, διαφορετικότητα. Τι σας ενέπνευσε για να γράψετε το μυθιστόρημα; Αυτό;

Θα έλεγα πως με ώθησε μια διάθεση για αμφισβήτηση, μια διάθεση να δούμε τα πράγματα από την άλλη τους όψη. Η ματιά αυτή θεωρώ, είναι υποχρέωση απέναντι στην εκπαιδευμένη μας λογική. Για μένα η τοποθέτηση αυτή -έχοντας δεδομένη την άρνηση να δεχθώ την κατεστημένη ισχυρή άποψη ως τη μόνη ορθή-, ήταν μονόδρομος, οπότε επιχείρησα να αντιδράσω. Η 'πεποίθηση' στο μυθιστόρημα σπρώχνεται στο περιθώριο. Με δεδομένη λοιπόν την αντίρρησή μου

στην ισχυρή και κατεστημένη λογική, διαμόρφωσα τις καταστάσεις εκείνες, που θα ήταν πρόσφορη, μια ελαφρά, ώστε να είναι κατανοητή από όλους επιχειρηματολογία.

«Ο κόσμος είναι καμωμένος από άντρες για άντρες. Από ισχυρούς για ισχυρούς. Γράφετε στο βιβλίο σας, Το πιστεύετε ή σήμερα έχουν αλλάξει τα πράγματα;

Ναι, τουλάχιστον η αντιμετώπιση της γυναίκας στα αστικά κέντρα έχει αλλάξει κι αν όχι απόλυτα, έχει τουλάχιστον βελτιωθεί πολύ. Η γυναίκα σήμερα δεν έχει απλά δραπετεύσει, έχει πάρει τα κλειδιά του σπιτιού και έχει βγει στην κοινωνία. Έχει αναλάβει τον ρόλο που της αξίζει. Διεκδικεί τον έρωτα, τη δουλειά, τη ζωή της -θα επέμενα- με ίσους όρους. Έχει αποκτήσει το δικαίωμα στη χαρά κι ακόμα, το σημαντικότερο, έχει αποκτήσει το δικαίωμα στο λάθος όπως όλοι οι άνθρωποι. Αυτό καταδεικνύει πέρα από το αυτεξούσιο της υπόστασής της, την παρουσία της στην κοινωνία ως μέλος ισότιμο. Θεωρώ πως μόνο κάποιοι συμπλεγματοικοί άντρες μπορούν να διαφωνούν με την τωρινή της εικόνα. Σήμερα έχει και η γυναίκα δικαίωμα να βαριέται στο ίδιο σπίτι, στο ίδιο κρεβάτι. Ακούγεται κάπως περίεργα, όμως έτσι είναι. Ας δούμε την αντιμετώπιση των ανύπαντρω μητέρων τις περασμένες δεκαετίες, την εποχή της Ιουλίτσας του μυθιστορήματος, κι ας τις συγκρίνουμε με τη σημερινή. Σήμερα η γυναίκα μπορεί με θάρρος να αθώνει τον εαυτό της και να ξεχωρίζει τις ανθρώπινες πρακτικές από τις διαχρονικές οπισθοδρομικές ιδεοληψίες. Το σεξ για παράδειγμα από την αιώνια δέσμευση, την ηδονή από την αγάπη καθώς το ένα δεν είναι προϋπόθεση του άλλου, ασχέτως αν σε κάποιες περιπτώσεις η ύπαρξή και των δύο αυξάνουν την ευχαρίστηση... Το θέμα είναι τεράστιο, θα χρειαζόταν ολόκληρο άρθρο για τις επικεφαλίδες του και μόνον.

«Έρωτας εγωιστής» Φράση του βιβλίου σας το οποίο λάτρεψα την ενστερνίζεστε;

Απολύτως! Δεν υπάρχει αλτρουισμός στον έρωτα. Μονάχα εγωισμός στην αγριότερη μορφή του και υποκρισία στον υπέρτατο βαθμό. «Γίνομαι θυσία για να μπορέσω να δω στα μάτια σου τον εαυτό που θέλω να έχω. Ερωτεύομαι όχι εσένα, μα διαμέσου του εαυτού σου, τον τρόπο που με κοιτάς, που μου συμπεριφέρεσαι και είμαι πρόθυμος να κάνω τα πάντα, ώστε να εξακολουθήσεις να με βλέπεις όπως εγώ θέλω. Τώρα γίνομαι αυτός που θέλω. Ο ένας, ο μοναδικός για σένα. Θέλω να είμαι ο θεός σου. Θέλω να βασανίζεσαι μακριά μου. Θέλω να με θέλεις απόλυτα». Ο ερωτευμένος θυσιάζεται καλύπτοντας τον γνήσιο εαυτό του ώστε να παραμένει αρεστός. Γι' αυτό ο έρωτας –όπως λένε οι ψυχολόγοι- διαρκεί περίπου δύο χρόνια. Τόσο, όσο χρειάζεται περίπου ο καθένας από εμάς, ώστε να πάψει να υποκρίνεται. Αν ο ερωτευμένος ήταν από τη φύση του τόσο καλός, τόσο δοτικός, τόσο αλτρουιστής με την ερωμένη του, θα ήταν το ίδιο καλός και με τη γυναίκα του για παράδειγμα... Μετά τον έρωτα ασφαλώς μπορεί να έρθει αγάπη, να έρθουν τα πιο πολιτισμένα αισθήματα, το ζευγάρι να ζήσει την αληθινή αγάπη, μα τότε δεν μιλάμε για έρωτα. Μπορεί να υπάρχει το πάθος, αλλά έχει χαθεί η αγωνία και ο φόβος, τα δύο επόμενα απαραίτητα συστατικά του.



Γράφετε κοινωνικά μυθιστορήματα που εστιάζουν στις ανθρώπινες σχέσεις. Τι σας ώθησε να ασχοληθείτε με τον άνθρωπο;

Οι σχέσεις είναι η ζωή μας. Κύριο λόγο έπαιξε η εξέλιξη που συνέβη μέσα μου. Κανείς μας δεν είναι όμοιος με χθες. Ακόμα και η ανταλλαγή μιας λέξης με κάποιον τροποποιεί έστω και απειροελάχιστα τον χαρακτήρα μας. Πίσω από κάθε δράση, κάθε άνθρωπο, κρύβεται μια ολόκληρη 'συννομοσία'. Πίσω από τη πιο απλή απόφαση υπάρχει ένας ωκεανός προϋποθέσεων. Η ερμηνεία αυτή λοιπόν, του λόγου της απόφασης, είναι μαγευτική. Το ψυχογράφημα του ήρωα είναι η επεξήγηση, η αποκάλυψη των μύχιων συναλλαγών με τη ψυχή του. Ο λόγος του, για το κάθε τι. Η αρχή και το τέλος μιας ολόκληρης συμπεριφοράς, η γενεσιουργός αιτία της διαμόρφωσης του τρόπου της ζωής, της ευτυχίας ή της δυστυχίας του. Η αναζήτηση όλων αυτών των αιτιών είναι πάρα πολύ ενδιαφέρουσα κι αυτός είναι ο κύριος λόγος που ασχολούμαι τόσο με όλα εκείνα που αφορούν τις συμπεριφορές μας.

Πότε ξεκίνησε για σας το ταξίδι της συγγραφής;

Ξεκίνησα να γράφω πριν από δέκα περίπου χρόνια.

Έχετε γράψει ι θεατρικά έργα και μυθιστορήματα .Ποιο είδος σας αρέσει περισσότερο και γιατί;

Το κάθε είδος είναι ξεχωριστό. Στο μυθιστόρημα ο συγγραφέας έχει τη δυνατότητα να περιπλανάται ασταμάτητα σε ιδέες, περιγράφοντας καταστάσεις. Στο θεατρικό η κάθε λέξη κοστίζει αφού δεν υπάρχει το απεριόριστο της χρήσης τους. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να τονίσω, ότι οφείλουμε να αξιολογήσουμε τις δύο γραφές συνολικά. Με τις απολαβές και τις ηθικές αποδώσεις τους. Κόπος ως αντιστάθμισμα αυτών, με την κυριολεκτική έννοια του όρου, δεν υπάρχει σε καμιά από τις δύο. Ο συγγραφέας κάνει αυτό που του αρέσει. Στο θέατρο λοιπόν, υπάρχει το χειροκρότημα, τα καμαρίνια, το ποδοβολητό στη σκηνή (παρακολουθώ όταν το επιτρέπει ο σκηνοθέτης όλες τις πρόβες), τα λόγια που έγραψες και παίρνουν ζωή. Στο θέατρο ζεις το κάθε λεπτό. Αν είναι μαγεία, γίνεσαι μέρος της μαγείας αυτής. Στο μυθιστόρημα πάλι βιώνεις διαφορετικές πραγματικότητες, τόσο ευρείες όσο τις επιθυμείς, πλάθεις έναν δικό σου ατελείωτο κόσμο, ζεις και ανασαίνεις μέσα στην απεραντοσύνη του, με τους δικούς σου ανθρώπους, μέρος δικό του κι εσύ. Απόλυτος κυρίαρχος. Δεν μπορώ να επιλέξω λοιπόν. Προτιμώ όμοια και τα δύο.

Anasa Art: Θεατρικό εργαστήρι, αλλά και ο χώρος όπου διδάσκετε δημιουργική γραφή. Τι είναι η δημιουργική γραφή και τι ακριβώς κάνετε;

Κατά τη γνώμη μου, συγγραφή δεν είναι ο τρόπος, η τέχνη αν προτιμάτε να βάζουμε ωραίες λέξεις στη σειρά στοιχειοθετώντας απλά μια ωραία υπόθεση. Αυτό είναι το εύκολο. Το δύσκολο είναι να ελευθερωθούμε. Να μάθουμε να αμφισβητούμε με επιχειρήματα. Οπότε, πέρα από την τεχνική, προσπαθούμε να μάθουμε να σκεφτόμαστε. Να μπορούμε να αθρώνουμε αυτούς που οι πολλοί θεωρούν ενόχους, να ανακαλύπτουμε τα δίκια στις πράξεις ακόμα και των εχθρών μας. «Άξιος είναι εκείνος που μπορεί να βλέπει τις αλήθειες των άλλων» λέει η Ιουλίτσα... Στο εργαστήρι μας (Anasa Art) πρώτα συζητάμε. Γράφουμε, όταν πια βρούμε τι θέλουμε να πούμε και δεν μπορούμε να το κρατήσουμε μέσα μας.

Ο συγγραφέας εξωτερικεύει τις σκέψεις του. Σας αγχώνει να ξέρει ο κόσμος πως σκέφτεστε;

Όχι. Κάποιος που φοβάται την έκθεση δεν θα κάνει τίποτα άλλο από το να ανακυκλώνει τα τετριμμένα, να προσκυνά τα είθισται. Δεν αρνήθηκα ποτέ τις ιδέες μου, έστω κι αν αυτές στέκουν μακριά από τις απόψεις των πολλών. Ο υποψιασμένος αναγνώστης θέλει να διαβάσει την άποψη του συγγραφέα κι όχι μια κάποια άποψη που υποχρεωτικά θα του αρέσει.

Τι θυμάστε πιο έντονα από τα παιδικά σας χρόνια;

Μπαίνουμε σε δύσκολες περιοχές... Θυμάμαι τον εαυτό μου να μην αφήνεται να κάνει το δικό του.

Να μην έχει τη δύναμη να ξεφύγει (για αυτό φυσικά δεν μου έφταιγε κανείς, παρά μόνον ο κόσμος που με έπεισαν πως υπάρχει και του όφειλα υποχρέωση). Θυμάμαι έναν έφηβο να ακολουθεί τα όνειρα των γονιών του. Η επανάσταση έγινε αλλά με καθυστέρηση πολλών ετών. Αν κέρδισα από αυτό κάτι είναι που είδα τα παιδιά μου να μεγαλώνουν ελεύθερα.

Ακολουθείτε την καρδιά σας;

Πλέον ναι. Πέρασαν όμως πολλά χρόνια... Δεν κάνω κάτι που δεν μου αρέσει. Κάνω εκείνο που με ευχαριστεί κι αν είναι λάθος και μου δίνει χαρά, ευχαρίστως το ξανακάνω. Δεν υπάρχει πλέον «πρέπει», υπάρχει «θέλω».

Τι σχέση έχετε με τον χρόνο;

Δεν φοβάμαι να πεθάνω. Δεν λυπάμαι τα χρόνια που πέρασαν, απλά θα ήθελα να είχα κάνει καλύτερες επιλογές. Θεωρώ ανεκτίμητο δώρο τον πόνο, που κάνει τον άνθρωπο να φεύγει από τη ζωή χαρούμενος.

Βασιλική Ευαγγέλου-Παπαθανασίου